

Conrad Breston

Üdvözlét
a diliházba

Szent Gellért Kiadó és Nyomda

Rainer Maria Rilke

A párdúc

(részlet)

Szeme a rácsok futásába veszve
úgy kimerült, hogy már semmit se lát.
Úgy érzi, mintha rács ezeryi lenne
s ezer rács mögött nem lenne világ.

Puha lépte acéllá tömörül
s a legparányibb körbe fogva jár:
az erő tánca ez egy pont körül,
melyben egy ájult, nagy akarat áll.

(Szabó Lőrinc fordítása)

Előszó

Az aszfalton őszi faleveleket sodort a szél. Az úttest mindkét oldalán vastag törzsű, széles lombkoronájú fák nőttek a sziklás emelkedők előtt. A lehullott levelek már majdnem teljesen beborították a kanyonon keresztülvivő kocsiutat, amely a völgyben lévő épülethez vezetett. Ez a tengernyi falevél mégsem zavart senkit sem, ugyanis igen eldugott hely volt ez, amely a környék kisebb hegyei közt bújt meg. Az itt álló létesítmény pedig egyáltalán nem örvendett nagy népszerűségnek, ritkán vetődött ide látogató.

A szebb napokat is látott, de még mindig tekintélyt sugárzó háromszintes épületet kovácsoltvas kerítés vette körbe. Ez még abból az időből származott, amikor eredeti funkciója szerint kastélyként, egy nemesi család nyári rezidenciájául szolgált. A család azonban az 1900-as évek elejére kihalt, a kastély az államra szállt, az pedig egy idő után átépítette, valamint további részeket húzott fel a már meglévők mellé, és végül merőben más célra használta fel az épületegyüttest, mint ami az eredeti

rendeltetése volt egykor. A kerítést azonban annak jelenleg is kiváló állapota miatt változatlan formában meghagyták.

Az épület jobboldali szárnya az egykori kastélyi örökségből őrzött még egy díszes, de használaton kívüli tornyot, illetve a központi rész egy széles erkélyt. A kerítésen belül egy viszonylag nagy kiterjedésű park helyezkedett el, rengeteg fával és padokkal, a közepén egy kicsi szökőkúttal. Az épülettel ellentétben – amelyre már évek óta ráfért volna egy alapos felújítás – ez jól karban volt tartva.

A parkban most is lézengett pár ember. Mindannyian lassan és kicsit görnyedten jártak, mintha fehér és szürke csíkos egyenköpenyeik alatt súlyos terhet cipeltek volna. Ők voltak az intézet lakói, akik általában mentőautóval, ritkábban hozzátartozóik kocsijában érkeztek a kerítésen belüli világba, és ha elérkezett az idejük, fekete halottaskocsiban távoztak onnan.

Az intézet egyfajta végállomásként szolgált, ugyanis legalább egy emberöltő óta nem volt arra példa, hogy innen valakit gyógyultnak nyilvánítva visszaengedtek volna a civil életbe. Nem véletlen, hogy a környékbeliek csak *Sorvasztó*ként emlegették az intézetet. Erre a névre a több mint nyolcvanéves működése alatt bőven

rá is szolgált, ugyanakkor az állami ellátórendszerben szereplő hivatalos elnevezése Klauberg Hugó Elmegyógyintézet volt.

I.

Lét, de nem élet

*A nappaliban állt, épp befejezte a telefonálást.
Késő délután volt, de a nyári nap még tűzőn
ragyogott. Mindjárt hazajön a feleségem –
gondolta. Ekkor hasított belé a felismerés.*

– Nem! Neeeeeeem! Nem akarok erre gondolni... – nyöszörgött Aaron. – Takarodj, takarodj, menj innen – sziszegte a fogai közt, majd kínjában erősen beleharapott a takarójába, és megrázta a fejét. Egyetlen előnye volt annak, hogy diliházba került: itt senkit sem érdekelt, ha magában beszél és egyéb abnormális dolgokat művel. Nyugodtan motyoghatott annyit, amennyit csak akart, senki nem szólt rá.

Pár perce ébredt fel, és az éhségtől elkezdett sajogni a hasa. Megfordult, és kinézett az ablakon. Remélte, hogy a természet majd megnyugtatta.

*Kirohant a nappaliból az előszobába, közben
szörnyű érzés mardosta belülről.*

– Neeeeeeem! – hördült fel Aaron. – Ne menj tovább! Elég, elég! Miért kell már a reggelnek is ezzel kezdődnie? Este, ha lefekszem, ezzel alszom el. Reggel, ha felkelek, ez az első, amire gondolok.

Fölkelt, kiment a mosdóba, de eközben is folyton ott motoszkált benne a gondolat, hogy emlékeznie kell, fejében végig kell játszania a történeteket. – De hát miért, könyörgöm, miért kell? – rimázkodott magában a kezét tördelve.

Mialatt ő a fürdőszobában végezte a teendőit az ügyeletes ápoló bevitte nekik a szobába a reggelit. A mosakodás után Aaron egyből leült az asztalhoz. Épp a kiflijét rágcsálta, amikor szobatársa hangosat ásítva felébredt.

Lakótársa egy ötvenes éveiben járó férfi volt, akinek kinézete teljesen ellentétben állt Aaronéval. Míg ő magas és vékony volt, addig szobatársa alacsony és kövérkés. Aaron barna haja még sűrűn és kócosan állt égnek, a másik férfi viszont szinte teljesen megkopaszodott, csak a füle tövénél és a tarkóján árválkodott egy kis hajmaradék. Aaronnak nem volt sem bajsza, sem szakáll, a szobatársának azonban dús, göndör szakáll borította arcát.

Miután a férfi kimászott az ágyból és belebújt a papucsába, rettegő tekintettel nézegetett jobb-

ra-balra. Az ágyától indulva körbejárta a szobát, megmozgatva az apróbb tárgyakat, mintha kutatna valami után, szeme közben ide-oda cikázott. Körülbelül tíz percig keresgélt így, amikor felkiáltott.

– Ez nem itt volt! Ez nem itt volt! – bökött az asztalon álló műanyag vázára, miközben körbeugrálta azt. – Itt jártak, itt jártak az éjszaka! – kiáltotta a férfi, akit egyébként mindenki csak Doninak hívott. – Itt van rá a bizonyíték!

– Az a váza ugyanott volt tegnap is, meg tegnapelőtt és azelőtt is – jegyezte meg sztoikusán Aaron, rá sem nézve Donira.

– Nem, nem itt volt!

– Mindig is ott volt – mondta Aaron továbbra is egykedvűen, kiflijének sarkát majszolgatva.

– Te is közéjük tartozol!? – hátrált szobatársa az ágyához.

– Közéjük? Mármint azok közé, akiknek nincs jobb dolguk éjszaka, mint vázákat pakolgatni ide-oda? Nem tartozom én semmi ilyesféle emberek közé. Miről beszélsz te egyáltalán? – kérdezte Aaron, most már egyenesen Doni szemébe nézve.

Csak nemrég került egy szobába a férfival. Mindössze annyit tudott róla, hogy nagyon gyakran változnak a szobatársai, mert nem bír

ja elviselni őket. Bár a napokban már inkább kezdte azt gondolni, hogy a lakótársai nem bírták elviselni őt.

– Az éjjeli emberekről beszélek – suttogta Doni, és odalépkedett Aaron mellé.

– Hogy kicsodákról?

– Az éjszaka emberei minden éjjel megjelennek, és engem keresnek. Lehetetlen előlük elrejtőzni. Mindenhol a nyomomra bukkannak. Érted? Mindenhol!

– Nos, én éjszaka aludni szoktam, és biztosíthatlak, hogy nem vagyok tagja ilyesféle csoportosulásnak, már ha léteznek ezek egyáltalán. A szobában pedig éjjel nem járt senki.

– Honnan tudod, ha épp aludtál?

Aaron ezen elgondolkodott egy kicsit. Biztos volt benne, hogy éjszaka senki nem járt a szobájukban, és a váza mindig is ott volt az asztalon. De a kérdésre nem tudott logikusan felelni.

– Doni, légy szíves, hagyj békén, nélküled is van épp elég bajom. Nem érzem jól magam. Hívd az ápolókat vagy egy orvost, ha van valami problémád, és beszélj meg velük. – Azzal fölkel az asztaltól, és elindult a társalgóba.

A társalgó volt a Sorvasztó legnagyobb helyisége. Az intézet lakói általában itt töltötték a legtöbb időt. Itt volt szinte az összes „lézengő”

és a szindikátus tagjai is, valamint azok a betegek is, akik sem az egyik, sem a másik csoporthoz nem tartoztak.

Az intézet lakói azokat hívták lézengőknek, akik az alkohol, a kábítószer, illetve egyéb kemikáliák vagy pszichoaktív szerek okozta idegi sérülések miatt már csak céltalanul lődörögtek egyik helyről a másikra, kommunikálni se nagyon tudtak, legfeljebb a tévét bámulták bambán. Előfordult azonban az is, hogy ezt az állapotot a beteg ön- és közveszélyességére tekintettel maguk az orvosok idézték elő nála. Egy erősen pesszimista lakó nézete szerint előbb-utóbb mindannyian így végzik majd, ez az ő jövőjük is.

A szindikátusról annyit kellett tudni, hogy lényegében bárki a tagja lehetett, akiben maradt még az értelemnek valamiféle szikrája, és csatlakozni akart ehhez a társasághoz. Bár Aaron szerint ez már önmagában ellentmondás volt, afféle 22-es csapdája, mivel akiben maradt volna még egy cseppnyi értelem is, az pont nem akarna csatlakozni egy ilyen csapathoz. Ennek ellenére ő is tagja volt a szindikátusnak, mert szüksége volt mások társaságára – még az ilyen emberekére is.

